

Слънчо

ВЕСТНИКЪ ЗА УЧЕНИЦИТЕ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ
 Петъ броя годишно. ————— Всеки брой 1 левъ. ————— Списва комитетъ отъ учители.
 Ржкописи и суми се изпращатъ до Срѣдищния директоръ въ Шуменъ. ————— Разрешенъ отъ Областната дирекция въ Шуменъ — № 1020 отъ 3. II. 1937 г.

Христосъ възкръсна...

Картина отъ П. Тюманъ.

... Въ недѣля сутринта.

Следъ зима.

Засмѣ се слънчо на земята
 Погали я съ топлички лжчи
 Погали и зашепна:

— Стига, стига сънь!

Дигнаха главници мждрооки
 теменуги. Изпъчи гърди куку-
 рьякъ, засмѣха се жълтурчета.
 Отвориха очички синчета. Раз-
 мърдаха се бубулечки и муши-
 ци. Раздвижватъ крачка, опра-
 вятъ крилца.

Малката калинка трепна, о-
 гледа се и кацна на върха на
 една зелена тревичка, за да
 се погрѣе на слънце.

Промъкна се край нея брѣм-
 барко Златанчо. Поогледа я и
 се засмѣ.

— Много, много си спала,
 Малинке! Изпревариха те всич-
 ки мушици. Бубулечки, пепе-
 рудки, птички—бързатъ, ша-
 рятъ крилца. А ти? Вижъ ме—
 ещо злато сж крилата ми.
 Бързахъ, докато не се е свър-
 шила боята на зая. Знаешъ,
 всѣки на златната боя налита.

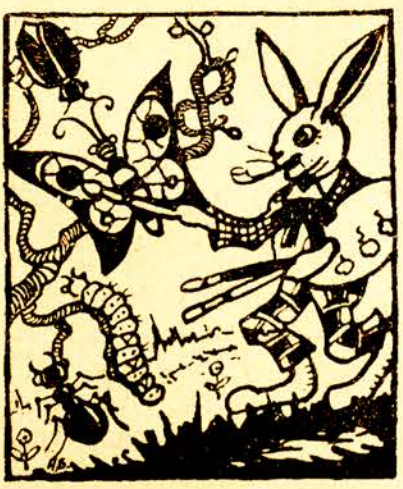
Засрами се малката калинка.
 Сведе очи и продума:

— Закъснѣхъ, приятелю, но
 все ще има боя и за мене.
 Колко ми трѣбва! — нѣколко
 капчици...

Благодари калинката на до-
 сѣтливия приятелъ и литна
 къмъ гората. Срѣдъ горската
 поляна заю-художникъ дошар-
 ваше крилцата на палава пе-
 перудка.

— Колко е хубаво! Какви
 шарки!—загледа се калинка,
 очи не вдига.

А заю, извивчица поправа,
 сѣнчица поставя и самодовол-
 но долава:

— Готово!... Боя вече не оста-
 тана, но и работата си при-
 вършихъ. Нагиздихъ всички.

Той вдига глава и съзира
 до себе си малката калинка-
 малинка сгушена, не смѣе да
 мръдне.

— Много си закъснѣла, ми-
 личка. Защо не побърза? Всич-
 ки пѣстрила привършихъ.

— Азъ съмъ малка... по чет-
 китѣ все ще сж останали кап-
 чици боя, моли свѣнливо ка-
 линката.

Пожали я заю. Грабна чер-
 вената четка, раздвижи я по
 крилцата на калинка-малинка.

— Хайде сега нѣколко чер-
 ни капчици! Що да правя?—
 само по черната четчица виж-
 дамъ малко боя. Готово!... Я,
 я!—та и така ти хубаво си пре-
 мѣнена. Имашъ червена дреш-
 ка съ черни капчици.

Иванъ Вазовъ Дъхътъ на пролѣтта.

Сладкий дъхъ на пролѣтта
 До насъ иде вече,
 Призракътъ на младостта
 Трепти отъ далече . . .

Още клонитѣ стърчатъ
 Безъ цвѣтъ и безъ шума,
 И джбравитѣ мълчатъ
 Безъ пѣсень, безъ дума.

Планинитѣ съ зименъ снѣгъ
 Вѣнчани сж всички,
 Равнината е безъ злакъ,
 Въздухътъ безъ птички.

Но духътъ на пролѣтта
 Невидимъ се носи,
 И надеждата света
 Трепка ни съ крило си.

Скоро ще се разшумятъ
 Долини, горички,
 И цвѣта ще се явятъ
 Ведно съ ластовички.

Ведро небе ще синѣй
 Надъ златното слънце,
 Подъ земя ще се засмѣй
 И малкото зрънце.

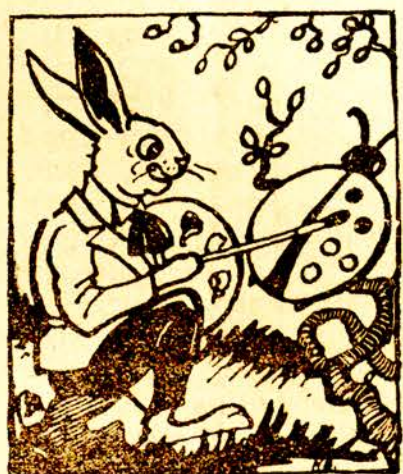
Пловдивъ, 1881 г.

Пролѣтъ.

Нѣма вече снѣговетѣ,
 Изтрѣпнаха каловетѣ.
 Всичко радва се и смѣй,
 Че слънце вече грѣй.

Подъ трънката бодлива
 Теменужка срамежлива
 Сгушена ни чака
 Да я занесемъ на кака.

Соня Койчева, отъ II отдѣл.
 у-ще „Д. Войниковъ“, Шуменъ.

Трепна отъ радостъ сърдчи-
 цето на калинка-малинка. Най-
 после и тя се вреди! Доволна,
 усмихна се на зая и литна
 къмъ извора да се огледа.

М. Ст. Минева.

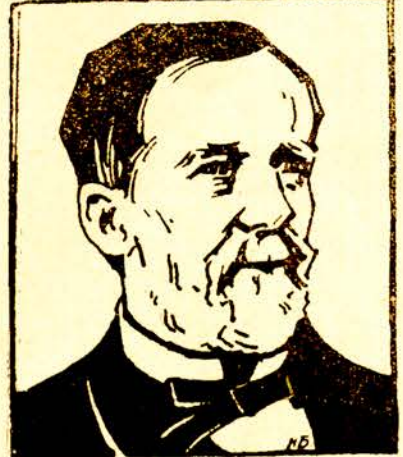
Назаретъ

Градъ въ Пелестина. До европейската война е броялъ
 8 хиляди жители. Мѣстожителство на светото семейство
 (Мария, Йосифъ и Исусъ) до Исусовото кръщение. Затова
 Исуса го назовавали Назарянинътъ или Назаретянинътъ.

Петдесетъ години въ служба на човѣчеството, 1888—1938

Луи Пастьоръ, химикъ
 въ Парижъ, столицата на
 Франция, открилъ противо-
 бѣсната ваксина. Новината
 се разнесла бързо и ско-

ро ухапани отъ цѣлия
 свѣтъ трѣгнала за Парижъ
 да се спасяватъ. Който
 не успѣе да се лѣкува
 умира въ страшни мжки.
 А дотогава лѣкарство нѣ-
 мало. Всички разбирали
 каква услуга прави на чо-
 вѣчеството Пастьоръ. От-
 крила се подписка, запис-
 ва се 2 1/2 милиона франка.
 Съ тия пари се купува
 мѣсто, построява се сгра-
 да, именува се на името
 му: „Пастьорово учрежде-
 ние“ и му се отстъпва да
 работи свободно и спокой-
 но, насърдчаванъ отъ це-
 нителитѣ на дѣлото му.
 Това било въ 1888 г.

Въ 1894 г. Пастьорови-
 ятъ сътрудникъ докторъ
 Ру известилъ сполучливото

лѣкуване на дифтерията
 съ серумъ.

Отъ цѣлия свѣтъ се
 обърнали къмъ „Пастьоро-
 вото учреждение“ съ мол-
 ба да имъ пратятъ проти-
 водифтеритенъ серумъ.

Сега пкъкъ се разбрало
 отъ ученитѣ люде, че
 Пастьоровото учреждение
 е малко за работа. Тога-
 вашниятъ вестникъ „Фига-
 ро“, който излиза и сега,
 открилъ подписка. Събра-
 лъ единъ милионъ франка. Съ
 тия пари купили стопан-
 ство, въ което построили
 обори за коне, отъ които
 Пастьоръдобивалъ противо-
 бѣсенъ серумъ. Още едно
 дарение позволило да се
 купятъ нови 14 декара
 земя, върху която съгради-
 ли болница за болни отъ
 заразителии болести, а по-
 късно и учреждение за
 биологическа химия. Въ не-
 го Пастьоръ основалъ но-
 ва наука за микробитѣ, на-
 речена бактериология.

Трудоветѣ и откритията
 на Пастьоръ подтикнали и
 други люде да се занима-
 ватъ и трудятъ като него.
 Напреднала медицината за
 люде и животни, земедѣли-
 ето, занаятчиството, което
 си служи съ ферменти
 (квасни гжбички). Науката,
 която Пастьоръ създа-
 лъ, позволила да се откриятъ
 микробитѣ на много бо-
 лести, да се узнаятъ и из-